

Ο ΤΥΠΟΣ

ΤΩΝ ΜΑΡΩΝΙΤΩΝ

ΠΑΤΕΡ ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΤΕΡΖΗΣ

Τελείωσαν τα αποκαλυπτήρια της προτομής του ηρωικού ιερέα του Κορμακίτη

ΣΕΛΙΔΑ 4

Ο ΚΟΡΜΑΚΙΤΗΣ ΠΑΝΗΓΥΡΙΖΕΙ ΤΟΝ ΤΙΤΛΟ

ΣΕΛΙΔΑ 7

ΟΙ ΑΠΟΔΗΜΟΙ ΣΤΟΝ ΑΓΩΝΑ

Σπουδαία εκδήλωση στο Λονδίνο για προβολή της Μαρωνιτικής Κοινότητας

ΣΕΛΙΔΑ 6

ΑΝΕΜΟΣ ΑΙΣΙΟΔΟΞΙΑΣ

ΕΦΥΓΕ Ο ΙΩΣΗΦ ΜΟΥΣΑΣ – ΕΝΑΣ ΑΓΝΟΣ ΣΥΜΠΑΡΑΣΤΑΤΗΣ ΤΩΝ ΑΠΛΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ

Την τελευταία του πνοή άφησε στις 13 Ιανουαρίου 2009 ο Ιωσήφ Α. Μούσας. Ο αείμνηστος Ιωσήφ Μούσας ήταν 78 χρόνων και εξέπνευσε στην ιδιωτική κλινική όπου νοσηλεύεται τα τελευταία χρόνια. Άνθρωπος με ανεγνωρισμένη επαγγελματική καταξίωση και πλατιά κοινωνική δραστηριότητα άφησε ανεξίτηλη τη σφραγίδα του στην σύγχρονη ιστορία της κοινότητας. Ο Ιωσήφ Μούσας συνέδεσε το όνομά του με τον πόνο και τις αγωνίες του απλού ανθρώπου. Στάθηκε στο πλευρό των Μαρωνιτών στα δύσκολα χρόνια της προσφυγιάς βοηθώντας δεκάδες οικογένειες να εξασφαλίσουν στέγη στους προσφυγικούς οικισμούς ενώ μεγάλη υπήρξε η συνδρομή του στην επαγγελματική αποκατάσταση πολλών νέων της κοινότητας. Ως αθλητικός παράγοντας γνώρισε την αποθέωση αφού ως Πρόεδρος του «Αίθριου Κορμακίτη» οδήγησε το σωματείο στις πιο δοξασιμένες ημέρες της ιστορίας του.

Στην φωτογραφία ο Ιωσήφ Μούσας παραλαμβάνει τιμητική πλακέτα για την προσφορά του στο σωματείο του «Κορμακίτη» από τον κ. Αριστοφάνη Γεωργίου.

■ **Επιβλητική η παρουσία του νέου Αρχιεπισκόπου, γεννά πολλές ελπίδες και προσδοκίες**

■ **Σάρωσε στο πεδίο των εντυπώσεων και όλοι τώρα αναμένουν την ουσία και τις αποφάσεις**

Ρεπορτάζ στη σελίδα 3

→ ΡΕΠΟΡΤΑΖ

Αντιπροσωπεία του Δ.Η.Σ.Υ. επισκέφθηκε τα Μαρωνίτικα χωριά και υποσχέθηκε στήριξη

ΣΕΛΙΔΑ 5

→ ΜΑΡΤΥΡΙΕΣ

Ο Αυγουστίνος Σάρρου καταθέτει τη δική του μαρτυρία για τις ιστορικές στιγμές που ακολούθησαν το 1974

ΣΕΛΙΔΕΣ 8-9

→ ΠΡΟΣΩΠΑ

Ο Μαρωνίτης μουσικοσυνθέτης Τώνης Σολωμού μιλά για τη ζωή, έργο και την προσφορά του

ΣΕΛΙΔΕΣ 20-21

→ MARONITE SUN

The Maronite Forum continues its proceedings. The issue of Return is on the agenda

PAGE 12

Η φήμη του έχει ξεπεράσει κατά πολύ τα στενά σύνορα της Μαρωνιτικής κοινότητας. Η μουσική του ακουστήκε και αγαπήθηκε απ' όλους τους Κυπρίους. Έκανε γνωστή την Κυπριακή Μαρωνιτική μουσική παράδοση στην Κύπρο και στο εξωτερικό. Και σκοπός του είναι όπως δηλώνει να συνεχίσει με κάθε τρόπο να αγωνίζεται για την προβολή της κοινότητας μέσα από τους στοίχους και την μουσική του.

Ο λόγος για τον Μαρωνίτη στιχουργό, μελοποιό και συνθέτη Τώνη Σολωμού. Τον άνθρωπο που έβαλε την «Μαρινιώτου» στα σαλόνια της Ευρώπης. Και που δεν σταματά ποτέ να τραγουδά για την Κύπρο και τους Μαρωνίτες. Τον Τώνη Σολωμού φιλοξενούμε σήμερα στις στήλες της εφημερίδας μας. Για να τον γνωρίσουν ακόμη καλύτερα οι αναγνώστες και οι πάμπολλοι θαυμαστές του.

Μιλά για την ζωή του και την λατρεία του για την Αγία Μαρίνα. Αναφέρεται στην σχέση του με την μουσική και θυμάται τα φουητικά του χρόνια. Καταθέτει τις απόψεις του για την ανάγκη δημιουργίας μαρωνιτικής μουσικής κουλτούρας. Περιγράφει τις δυσκολίες και τις προκλήσεις που έχει συναντήσει. Πιστεύει όμως πως όταν υπάρχει θέληση και με σύμμαχο την αγάπη του κόσμου όλα ξεπερνιούνται.

Μιλήστε μας λίγο για τον εαυτό σας. Που γεννηθήκατε, που μεγαλώσατε, πότε κάνατε τα πρώτα σας βήματα στη μουσική κλπ.

Γεννήθηκα στην αξέχαστη και αδούλωτη Αγία Μαρίνα Σκυλλούρας από γονείς γνήσιους Μαρωνίτες όχι μόνο από παραδοσιακής πλευράς καταγωγής μας, αλλά ακόμα πολύ πιο πρόσφατες ρίζες, αφού τόσο από πλευράς του πατέρα μου δηλ. ο προπάππους μου Μπέκρης καταγόταν από το Ντάηρ Μπεκίρ της Συρίας (σύνορα Τουρκίας-Συρίας), όσον και από πλευράς της μητέρας μου όπου η προγιαγιά μου Σιουπλού Τζυρκαλλή καταγόταν από το Ντάι Σοιούμπρα του Λιβάνου. Από την κούνια η μητέρα μου και πολλές φορές και ο πατέρας μου, με να νουρίζαν όπως και πολλούς άλλους Μαρωνίτες οι γονείς τους με τα παραδοσιακά τραγούδια και ειδικά με την «Μαρινιώτου». Μεγαλώνοντας εγώ, συνέχιζαν να χαϊδεύουν τα αυτιά μου τα γλυκά άσματα της παράδοσης μας από τις φωνές των γονέων μου. Το τζιού-ποζ που είχαμε από το 1969 στο καινούργιο σπίτι μας του οποίου το ισόγειο ήταν καφενεύο και σύλλογος του σωματίου «Κέδρου», με βοήθησε πάρα πολύ στο να εμπλουτίσω ακόμα περισσότερο τα μουσικά μου ακούσματα.

Τα πρώτα όργανα που πήρα στα χέρια μου ήταν πνευστά (μελότικα και φουσαγμόνικα) γύρω στα τέσσερα με πέντε μου και στα επτά μου χρόνια έτσι στα «κλεφτάτα» που λέμε, πήρα το ένχορδο «πάντζο» που ανήκε στον θείο μου Κυριάκο Τζυρκαλλή (αγνοούμενος από τις 20/08/1974). Αυτό μου συνέβη μόνο δυο φορές γιατί το πήρε η μητέρα μου και δεν το ξαναείδα. Αιτία για να μάθω μουσική ήταν η υποτροφία που πήρα από το Υπουργείο Παιδείας όπου βρέθηκα τον Οκτώβριο του 1974 στην Θεσσαλονίκη για σπουδές. Αφού βρέθηκα λοιπόν στην «μάνα της μουσικής» αγόρασα το πρώτο μου μπουζούκι ένα χιλιάρικο (δώδεκα λίρες), μεταχειρισμένο. Ξόφλησα τον συμμαθητή μου από τον οποίο το αγόρασα, σε δώδεκα μηνιαίες δόσεις. Άρχισα να το γρατσουνίζω από μόνος μου και σε έξι μόνο μήνες με έβαλε ο μουσικός του σχολείου μου στην φιλαρμονική ορχήστρα και στην χορωδία του κολεγίου μου. Θυμίζω χαρακτηριστικά τον «αυστηρό μουσικό» μας που έλεγε στους υπολοίπους της φιλαρμονικής ορχήστρας συχνά την εξής φράση «Μιμηθείτε λιγάκι ρε κουφιοκεφαλάκηδες τον Κύπριο Μαρωνίτη». Το ίδιο περίπου γινόταν και στην πρώτη τάξη του γυμνασίου στο Μόρφου με τον αείμνηστο μουσικό μας Κώστα Κασιανό, όπου σε μια παράσταση της χορωδίας μας στην Κάτω Ζωδία όπου άρχισε τότε στις οκτώ το βράδυ κάποιου Σαββάτου, εγώ και δυο άλλοι αργήσαμε να παρουσιαστούμε (αφού έπρεπε να κάνουμε μια μικρή πρόβα πριν την παράσταση μας) και ο Κασιανός έγινε έξω φρενών διότι έπρεπε να αρχίσει στην ώρα του. Όταν φθάσαμε συμπτωματικά και οι τρεις την ίδια ώρα και αφού μας περίμενε έξω από τον χώρο που θα τραγουδούσαμε, έδωσε στους δυο από ένα αστραφετό χαστούκι και

ΤΟΝΗΣ ΣΟΛΩΜΟΥ
**«Αγωνίζομαι χωρίς
 καμία βοήθεια από
 τους αρμόδιους και
 την Κοινότητα»**

στον πόνο τους επάνω ρωτούν τον δάσκαλο «γιατί μόνον εμείς κύριε»; Και αμέσως στρέφεται προς το μέρος μου και μου λέει μεγαλοφώνως «Έχε χάρη ρε Μαρωνιώτου που σ'έχω ανάγκη...». Αυτά ήταν εν ολίγοις τα πρώτα μου βήματα στην μουσική.

Τι ήταν εκείνο που σας έκανε να ασχοληθείτε με την παραδοσιακή μουσική και ιδιαίτερα αυτή των Μαρωνιτών της Κύπρου;

Μεγαλώνοντας μέσα σε μια οικογένεια που μέρα νύχτα άκουγα να τραγουδούν, ακόμα και σε στιγμές πένθιμου αυτοσχέδιαν στοίχους πένθιμου παντρείοντας τους με την πολύ ξεχωριστή αλλά και δύσκολη φωνή της «Μαρινιώτους», αντιλαμβάνεστε θα μου ήταν δύσκολο να ξεφύγω από αυτόν τον όμορφο μουσικό δρόμο που χάραξα. Πάντοτε οι δάσκαλοι και γονείς μου εξιστορούσαν παλιές καλές μουσικές στιγμές που με αυτές με άναβαν και με έσπρωχναν σε έναν άλλο μουσικό κόσμο. Για παράδειγμα μου εξιστορούσε ο πατέρας μου ότι όταν ο παππούς του ο Πουρουτζήχαλης, έπαιζε τον ζορνέ (1885) και τραγουδούσε στην Αγία Μαρίνα τα βράδια, έβγαιναν οι Σιουλλουρκότες και οι Αϊθουσιλότες εξώ και χόρευαν διότι έπαιζε τον ζορνέ τόσο γλυκά και αεράτα για ώρες ατέλειωτες, χωρίς να κουράζεται και να φουσκώνουν οι φλέβες του λαιμού του, γιατί ήξερε παρά πολύ την τεχνική του ζορνέ, που αυτό για μας τους μουσικούς είναι σημαντικό στοιχείο για έναν που παίζει πνευστά όργανα. Με αυτά όλα θέλω να πω ότι γαλουγήθηκα με τα ακούσματα τα δικά μας τα οποία σιγόβραζαν μέσα μου μέχρι που τα έβγαλα όλα έξω. Βλέποντας λοιπόν δυστυχώς τον δρόμο προς τον αφανισμό της κοινότητας μας, άρχισα δειλά δειλά γύρω στο 1987 να κάνω έρευνα και καταγραφή αυτού του παραδοσιακού πλούτου και θησαυρού όπως τον αποκάλεσαν οι μουσικολόγοι Λυγία Κωνσταντινίδου, Πανίκος Γιωργουδής και πολλοί άλλοι μουσικολόγοι και εθνομουσικολόγοι που αγάπησαν πρώτα αυτοί τις παραδόσεις μας και μετά ο απλός κόσμος. Έτσι λοιπόν ήθελα να καταγράψω τα παραδοσιακά μας τραγούδια πρώτον μεν, να μην χαθούν και δεύτερον να τα χρησιμοποιήσω σαν ένα δυνατόν μέσον προβολής της κοινότητας μας, θέλοντας να δώσω σ'αυτή μια πνοή και μια ύστατη ανάσα ζωής και παρηγοριάς. Επίσης ήθελα στην εσχάτη να υπάρχει τουλάχιστον μια μαρτυρία-αφραγίδα της Μαρωνιτικής κοινότητας στην Κύπρο.

Ποια είναι τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά της παραδοσιακής μας μουσικής που την κάνουν να ξεχωρίζει;

Όπως όλες οι περιοχές της Κύπρου έχουν την δική τους φωνή και τραγούδια, έτσι και η κοινότητα ήταν φυσικό να είχε και τα δικά της παραδοσιακά και πιθανότατα στα παλιά χρόνια να ήταν μάλλον σίγουρο και στα αραβικά τα τραγούδια μας. Όμως μέσα από πόλεμους και καταστροφές και αφού είχε καιρούς χαλεπούς και εποχές σχεδόν ολικής καταστροφής, ήταν φυσικό πλέον και μέσα

ΠΡΟΣΩΠΑ

«Μεγάλωσα σε μια οικογένεια που μέρα νύχτα άκουγα να τραγουδούν, ακόμα και σε στιγμές πένθους αυτοσχεδιάζαν στίχους πένθιμους παντρευοντάς τους με την πολύ ξεχωριστή φωνή της Μαρινιωτούς»

από τις συναστροφές μας με άλλους, να αλληλοεπηρεαστούμε μουσικά με επιδράσεις πλέον ο ένας από τον άλλο όπως συνέβηκε ακριβώς με τους ελληνοκύπριους και τους τουρκοκύπριους. Ήταν αναπόφευκτες σίγουρα οι αλληλοεπιδράσεις, όμως παρά ταύτα οι Μαρινιώτες που έζησαν μετά τον πόλεμο του 572 μ.Χ. με τους τούρκους έχτισαν όπως φαίνεται και πάλι την δική τους Κυπριακή Μαρινιώτικη παράδοση πάντοτε επηρεασμένοι σίγουρα από τις καταβολές τους, αλλά περισσότερο απ όση φάνηκε επηρεάστηκαν στο μέγιστο από την εκκλησιαστική Μαρινιώτικη μουσική, γιατί ήταν το μόνο πιθανόν μουσικό άκουσμα που είχαν στα αυτιά τους τα χρόνια εκείνα. Έτσι λοιπόν χιζόντας αυτή την όμορφη και δομημένη με ανατολίτικα στοιχεία Κυπριακή Μαρινιώτικη παραδοσιακή μουσική την οποία χαίρομαστε εμείς όλοι σήμερα και όλη η Κύπρος που την αγάπησε λόγω της ιδιαιτερότητας της μουσικής που την περικλείει. Γι αυτό ακριβώς τον λόγω αγαπήθηκαν και από το κοινό της Κύπρου και αγκαλιάστηκαν σε βαθμό που δεν περιμένα πολλοί Μαρινιώτες. Αρκετοί είναι οι γνώστες της μουσικής που διήλθαν και δημόσια ότι η Μαρινιώτικη Παραδοσιακή Κυπριακή μουσική μας, μόλις την ακούσεις έχει κάτι που διαφέρει. Και δεν είναι τυχαίο το γεγονός ότι τα παραδοσιακά μας άσματα κατέρριψαν το πρώτο βραβείο στον διαγωνισμό Ραδιοηλεκτρονικής Κύπρου το 2005 στην εκπομπή «Μουσικές Αναζητήσεις» του ΡΙΚ με παραγωγή την γνωστή μουσικολόγο και ιεροφύλαξη Κα Αυγία Κωνσταντινίδου, όπου παρουσιάζαμε τα παραδοσιακά και τις διαφορές που έχουν από τα παραδοσιακά των ελληνοκυπρίων αλλά και

Πόσο σημαντική είναι, πιστεύετε, για ένα λαό η μουσική του παράδοσης και κληρονομιά; Και πως, σύμφωνα με την άποψή σας, η συντήρησή τους θα βοηθήσει τις νεότερες γενιές;

Πιστεύω ότι η παραδοσιακή μουσική του κάθε λαού είναι ότι πιο πολύτιμο έχει και να αναφέρω την φράση που τόνησε ο γνωστός εθνομουσικολόγος Πανίκος Γιωργουδής στο παγκόσμιο φεστιβάλ στην Πράγα τον Μάιο του 2008 αλλά και όλοι οι εβδομήντα εθνομουσικολόγοι που εκπροσώπησαν ο κάθε ένας την χώρα του λέγοντας ότι «Λαός χωρίς τις παραδόσεις του, είναι πολίτης χωρίς ταυτότητα». Είπαν επίσης ότι οι χώρες ξοδεύουν εκατομμύρια για να διατηρούν τις παραδόσεις τους. Ένας δε αμερικανός συνονομάτος μου TONY SOLOMON μου είπε χαρακτηριστικά: «Έχετε ένα μεγάλο όπλο για να κρατηθείτε σαν κοινότητα διότι η μουσική παράδοση είναι από τα πιο ισχυρά όπλα για τον κάθε λαό και αλίμονο σε εκείνο που τα χεχννά και ειδικά στους νέους που θα είναι πολίτες χωρίς ταυτότητα».

Δεν μπορεί να υπάρξει νέος χωρίς παράδοση. Είναι σαν να υπάρχει παιδί χωρίς γονείς δηλ πάντοτε θα του λείπει κάτι στην ζωή του και επανέρχονται στις φράσεις που επώθησαν πολλούς στην Πράγα όπου έλεγαν ότι το μεγαλύτερο όπλο για κάθε λαό είναι οι παραδόσεις τους και χωρίς αυτές είμεθα πολίτες χωρίς ταυτότητα.

Ξέρετε κύριε Σολωμού, βλέποντας σας και ακούγοντας σας να εκτελείτε αυτά τα παραδοσιακά κομμάτια, είναι σαν να τα

ριζίζει την γλώσσα σου και καταφέρεις να τον κερδίσεις είσαι εκατόν τα εκατό πετυχημένος. Εάν όμως σπληκωθεί με τρόπο και φύγει...φύγει κι εσύ ταπισά του!

Με λίγα λόγια και απλά όταν ο καλλιτέχνης είναι γεννημένος... ο ακροατής εισπράττει «ψυχούλα» όπως λένε και οι αδερφοί καλαμαράδες. Όταν όμως δεν είναι και με δέκα πιτσιά στον τοίχο να έχει κρεμασμένα... «βάρτου ρίγανη», όπως λένε και οι Κυπραίοι.

Εάν παροτρύνεις τον νέο, εάν τον ερεθίζεις και του δώσεις το έναυσμα μέσα από οργανωμένα σόουλα, σωματεία και από τις αρχές μας να είστε βέβαιοι ότι οι νέοι θα συνεχίσουν τις παραδόσεις μας και δεν είναι λίγοι, πιστέψτε με, οι νέοι Μαρινιώτες θαυμαστές μου. Δεν φαντάζεστε πόση χαρά κάνουν ακόμα και οι μικροί μας «ήρωες», μαθητές του δημοτικού σχολείου του Αγίου Μάρωνα στην Ανθοπούλη, όπου διδάσκαω για πέμπτη συνεχή χρονιά την παραδοσιακή μας μουσική, ήθη και έθιμα, έστω και στο ολοήμερο και όταν τους ακούω να τραγουδούν συγκινούμαι κι εγώ ο ίδιος. Αλλά όλα αυτά για να γίνουν θέλουν σίγουρα από κάποιους «θυσιές» και όχι αυτοπροβολές και show off (με συγχωρείται για την φράση). Ο Τώνης είναι έτοιμος να δώσει την κατάλληλη παραδοσιακή γέυση στην νεολαία, που την έχει πιστεύω ανάγκη μέσα ο' αυτά όλα τα ξενώφερα και άγευστα, αλλά και μέσα στην κομπιουτερομοπαλιστική ταχύτητα που ζούμε οι νέοι μας. Και να είστε σίγουροι όσο πιο κοντά στις παραδόσεις μας κοντέψουμε, τόσο καλύτεροι βγαίνουμε και στην κοινωνία. Δεν υπάρχει τίποτε σήμερα που να μην μπορούμε να το καταφέρουμε, αρκεί

νοδοιπόρους ή νιώθετε πως είναι μοναχικός ο αγώνας σας;

Η Βοήθεια που έχω είναι πρώτον από την Μεγαλομάρτυρα Αγία Μαρίνα, δεύτερον από την αγάπη και τα όμορφα λόγια του απλού κόσμου είτε αυτοί είναι Μαρινιώτες είτε αυτοί είναι ελληνοκύπριοι είτε αυτοί είναι τουρκοκύπριοι οι οποίοι μου δίνουν συνεχώς δύναμη και τέλος η οικογένεια μου που ευτυχώς δεν κουράστηκε να με βλέπει να τρέχω ακόμα για την κοινότητα μου, χωρίς έστω και ένα συμβολικό ποσό από τους αρμόδιους και τα ταμεία της κοινότητάς μας. Τα λέω αυτά με πολύ λύπη. Θα έπρεπε λοιπόν πιστεύω να ήταν μέσα στις πρώτες τους προτεραιότητες αφού θέλουν το καλό της κοινότητας και ξερώντας πολύ καλά ότι απ'αυτή την παραδοσιακή μουσική μας που βγαίνει στον αέρα από τα καλύτερα προγράμματα του ΡΙΚ (αυτά τα λέει ο κόσμος) και όχι μόνο, τα τελευταία δέκα χρόνια, επωφεληθήκαμε πιστεύω αρκετές μονάδες από την κοινότητα μας. Να μην σας πω ότι οι περισσότεροι γνώστες του αντικείμενου νομίζουν ότι είμαι και μισθωτός από την κοινότητα για αυτή όλη την συνεχή προεπιβολή. Όμως εγώ προσωπικά είμαι ευχαριστημένος από την μέχρι τώρα πορεία μου για την επιβίωση τουλάχιστον της παράδοσής μας και την έστω και ελάχιστη αναβίωση της κοινότητάς μας.

Υπάρχει κάποια καινούργια δουλειά που ετοιμάζετε αυτό τον καιρό; Ποια είναι τα σχέδια σας για το μέλλον;

Όσο για τις μελλοντικές δισκογραφικές δουλειές και όχι μόνο, να μου επιτρέψετε να τα αφήσω σαν έκπληξη όπως άλλωστε σας συνήθιζω. Όσο για τα σχέδια μου έχω πολλά στο μυαλό μου με γνώμονα πάντοτε το καλό της κοινότητας αλλά περιμένω περισσότερη στήριξη από τις αρχές μας τόσο από τον εκπρόσωπό μας όσο και από την εκκλησία μας που δυστυχώς δεν βοήθησε σε καμία από τις τέσσερις δισκογραφικές δουλειές που είναι όλες αφιερωμένες στα χωριά και στις παραδόσεις μας, γιατί και η εκκλησία είναι υποχρεωμένη να στέκει προστάτης και αρωγός σε ανθρώπους που δίνουν ζωή στην κοινότητα τους με τον ένα τον άλλο τρόπο. Τις περισσότερες δισκογραφικές δουλειές κύπριων συναδέλφων, τις επιχορηγούν οι εκκλησίες τους έστω και αν τραγουδούν ταπεινά της αγάπης ή του έρωτα, πόσον μάλλον να τραγουδάς τα Μαρινιώτικα χωριά χωρίς την στήριξη ακόμα και της εκκλησίας σου. Δεν αρκεί μόνο να λέμε ότι δεν πρέπει να χαθούμε αλλά να στηρίζουμε άτομα τα οποία προσπαθούν να μην χαθούμε!

Ποιο μήνυμα θα θέλατε να στείλετε μέσω των στηλών του «Τ» προς τους Μαρινιώτες συμπατριώτες μας;

Την αμέριστη αγάπη μου προς τον ταλαιπωρημένο και οδικημένο Μαρινιώτη και ειδικά στα χωριά Αγία Μαρίνα και Ασωμάτου που δεν μπορούν να δουν έστω και για λίγο από κοντά το χμά που γεννήθηκαν οι άνθρωποι που έφτυσαν αίμα και έχυσαν ιδρώτα και δάκρυ να τα δημιουργήσουν. Ευχόμαι στην νεολαία μας να κρατά καμάρι την πίστη τους, τις παραδόσεις τους και ποτέ να μην ξεχνούν την καταγωγή τους γιατί δεν θα έχει νόημα η ζωή τους. Ευχαριστώ από καρδιάς όλους τους Μαρινιώτες και ελληνοκύπριους στον απανταχού πλανήτη μας, που με τα όμορφα λόγια με υποχρεώνουν να συνεχίζω να προσφέρω σε μια μικρή από κόσμο κοινότητα που έφυγε να συμπεριλαμβανόμαι και εγώ (και είμαι περήφανος γι'αυτό), αλλά μεγάλη σε αντοχή και δύναμη στα τόσα χιμημάτα που δέχτηκε τα τελευταία χίλια πεντακόσια τουλάχιστον χρόνια στον πονεμένο αυτό τόπο και μητριά της που λέγεται Κύπρος. Τέλος ευχαριστώ θερμά τον «Τύπο Μαρινιωτών» για την ζεστή φιλοξενία του.

«Αξέχαστη θα μου μείνει η βραδιά στο Δημοτικό Θέατρο Στροβόλου όταν η τραγουδίστρια Ευριδίκη ανακοίνωνε τα τραγούδια που πήραν το βραβείο στις μουσικές αναζητήσεις και άρχισε να παίζει η Μαρινιωτούς»

των τουρκοκυπρίων, όπου συμμετείχε και ο γνωστός εθνομουσικολόγος Δρ. Π. Γιωργουδής. Θυμάμαι χαρακτηριστικά εκείνο το βράδυ το δημοτικό θέατρο Στροβόλου που ήταν κατάμεστο από κόσμο και με απούσια μόνο του αείμνηστου προέδρου Τάσου Παπαδόπουλου που έλειπε στο εξωτερικό, και να ακούεις σε κάποια φάση να λέει ο η τραγουδίστρια Ευριδίκη η οποία παρουσιάζε το πρόγραμμα, τώρα ανοίγουμε την αυλαία των βραβεύσεων με τα τραγούδια που πήραν το πρώτο βραβείο στην εκπομπή «Μουσικές Αναζητήσεις» και αμέσως μετά να ακούεις την «Μαρινιωτούς» στο δημοτικό θέατρο στην διαποσών. «Να κυρίες και κύριοι πως αγαπήσατε όλη η Κύπρος τα δικιά μας γλυκά άσματα. Αλλά σίγουρα... όχι από την μια μέρα στην άλλη.»

βγάξετε από την ίδια την ψυχή σας. Τα νιώθετε και τα αγαπάτε. Πιστεύετε ότι αυτό το πάθος και αυτή η αγάπη μπορεί ποτέ να κυριαρχήσει στις ψυχές των νεότερων Μαρινιωτών έτσι ώστε να συνεχίσουν και αυτοί τον αγώνα για συντήρηση των παραδόσεών μας;

Ότι κάνει ο άνθρωπος εάν δεν τον κάνει με την ψυχή του και να το αγαπάει είναι πολύ δύσκολο να πετύχει και ακόμα δυσκολότερο εάν δεν είσαι ο εαυτός σου δηλ. αν πεις θα μιμηθώ τον ταδε τραγουδιστή ή ταδε οργανοπαίκτη θα χάσεις εκατόν στα εκατόν. Για να πετύχεις πρέπει να νιώθεις αυτό που κανείς και όταν το κανείς να είσαι άλλος άνθρωπος. Εάν καταφέρεις να τραγουδήσεις την «Μαρινιωτούς» για παράδειγμα σε ένα τουρίστα που δεν γνω-

να το θέλουμε και όσο υπάρχουν δάσκαλοι θα βγαίνουν μαθητάδες!

Είναι αμέτρητες οι φορές αγαπητέ Τώνη που σας βλέπουμε και σας ακούμε σε διάφορες εκδηλώσεις τόσο στην Κύπρο όσο και στο εξωτερικό. Αντιπροσωπεύετε επίσης την κοινότητα μας σε πολύ σημαντικά για τον τόπο γεγονότα όπως για παράδειγμα στους εορτασμούς για την έναίξη της Κύπρου στην ΕΕ τον Μάιο του 2004. Έχετε εκδώσει πολλές αξιόλογες δουλειές και συνεργαστήκατε με τους καλύτερους ανθρώπους στο χώρο της παραδοσιακής Κυπριακής μουσικής. Εκείνο που θα ήθελα να ρωτήσω είναι αν νιώθετε ότι σε αυτό σας τον αγώνα έχετε βοήθεια. Έχετε συ-